

Monrad: Det forekommer mig, at det er fuldstændig tilfredsstillende, at det ærede Medlem, som nu satte sig, anerkjendte, at naar ikke Folkethinget gav de Penge, som han og hans Venner i Forbindelse med Ministeriet ansaa for nødvendige, saa havde man Lov til ikke at bryde sig det Ringeste om Grundloven, men at tage det, som anses for at være til Statens Frelse, derved ere vi komne aldeles ud over Grundloven, derved ere vi komne til, at det, som Ministeriet og Ministeriets Tilhængere anse for at være til Statens Vel, det er den øverste Lov. Man gjør, hvad man vil, og siger saa: gaa til Rigsretten, hvori man har sat saa mange af sine Meningsfæller, at Dommerne ikke ville være vanskelige.

Jagd: Jeg maa berigtige det ærede Medlems Udtalelse i et meget væsentligt Punkt, i et saa væsentligt Punkt, at jeg forundrer mig over, at han med sin Skarpsindighed kan gjøre sig skyldig i en saa grov Misforstaaelse af Meningen. Jeg sagde, at naar der opstod en Konflikt imellem Statsmyndighederne, var det Rigsretten, som havde Afgjørelsen. Jeg sagde altsaa hverken, at Regjeringen eller vi skulde bestemme, hvad der er Statens Fornødenheder. Regjeringen maa fra sit Standpunkt, efter den Forpligtelse, som paahviler den med Hensyn til Statsstyrelsen, træffe de Foranstaltninger, som den anser for at være nødvendige, saa maa Rigsretten afgjøre, om de ere nødvendige.

Monrad: Det at sætte Rigsretten som den øverste Bevillingsmyndighed, det er mig noget aldeles Nytt og Uørt. Altsaa foreløbig bryder Regjeringen sig ikke om, hvad Folkethinget har besluttet. Den gjør, hvad den vil, hvad den selv anser for den øverste Ret, og siger saa til os: gaa til Rigsretten og se, om I kan faae os dømt derfor. Det er Høires Position, og saa faaer man en Bunte Udvemsord over dem, der ere af en anden Mening.

Jagd: Jeg maa atter gjøre en Berigtigelse. Jeg har ikke sagt, at Regjeringen ikke bryder sig det Mindste om, hvad Folkethinget beslutter, eller ikke bryder sig om Folkethingets Mening, men Folkethinget kan have stillet sig saaledes, at Regjeringen er ude af Stand til at opfylde sin Pligt overfor Staten og samtidig holde paa Folkethingets Beslutning; naar det er Tilfældet, maa det ærede Medlem tillade mig at sige, at jeg anser Regjeringen for at være en lige saa uafhængig grundlovmæssig Myndighed som

Folkethinget; den skal lige saa vel opfylde sin Pligt, som Folkethinget skal opfylde sin.

Thomsen: Jeg skal med stor Fornøjelse indlade mig i Diskussion ogsaa med det ærede Medlem fra Midelfart (Monrad), saa snart jeg har Tølelsen af, at der gjennem denne Diskussion arbeides hen imod et virkelig praktisk Maal, men naar der kun tilveiebringes dialektiske Spidsfindigheder, bryder jeg mig ikke meget derom. Jeg skal dernæst tillade mig at besvare det ærede Medlems Spørgsmaal til mig med at rette det Spørgsmaal til ham, hvorledes man — det ærede Medlem anerkjender jo nemlig som bekendt Berettigelsen af provisoriske Finantslove — kan undgaa i provisoriske Finantslove at opføre Udgifter, som Folkethinget har nægtet, naar Folkethinget har nægtet hele Finantsloven. — Jeg skal dernæst tillade mig at sige det ærede Medlem, at han kan, lige saa meget han vil, rette Udtalelser til mig og mine Meningsfæller om, at vi ere Grundlovsbrydere osv. . . . . (Monrad: Det har jeg ikke sagt). Det ærede Medlem har sagt, at vi stod paa et grundlovsbrydende Standpunkt; men det ærede Medlems subjektive Mening er mig fuldstændig ligegyldig; den betyder Intet. (Uforbydelse) Nei, den betyder Intet i denne Sammenhæng; det er Deres Mening; men den gjælder til Vandsbed! Vil det ærede Medlem have tilveiebragt en Afgjørelse, — og jeg ønsker Intet hellere, end at det kommer dertil, at man faar en kompetent Afgjørelse om, hvorvidt provisoriske Finantslove overhovedet, og særlig Finantsloven af 1ste April, er en Overtrædelse af Grundloven eller ikke — saa maa det ske gjennem Rigsretten. Naar det ærede Medlem saa kommer med den Slags Udtalelser, som at man har sat saa mange af sine Meningsfæller ind i Rigsretten, at Dommerne ikke ville være vanskelige, saa viser det ærede Medlem derved Despekt for den Forfatning, han selv har været med til at give.

Monrad: Ja, hvis stærke Ord kunde gjøre det, saa var jeg slaaet til Jorden af den ærede sidste Taler. Det er muligt, at han ikke lægger Vægt paa mine Ytringer, det forlanger jeg heller ikke; jeg lægger altid Vægt paa de Ytringer, der komme fra ham; jeg skal paa ingen Maade vise nogen Ringagt derfor. Det er ganske sandt, at den Ulykke, hvorunder vi leve, er den, at vi, da Forfatningen blev givet, havde haabet, at Dommeraanden trængte ind i Landsthinget, at det skulde kunne løste sig op til et roligt bedømmende Standpunkt, naar der opstod Konflikter mellem Regjeringen og Folkethinget.